

תת"ע 3451/05/13 - מדינת ישראל נגד דוד כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3451-05-13 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד מאיר סמי

המאשימה

נגד

דוד כהן

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם עומד לדין בגין עבירה של עקיפת רכב בהתקרבו למעבר חצייה בניגוד לתקנה 47(ה)(3) לתקנות התעבורה. הנאשם כפר בישיבת ההקראה במיוחס לו וטען כי עקף רכב אחר.

במסגרת פרשת התביעה העידה עורכת הדוח רס"מ איילת פיינברג ובאמצעותה הוגש מכלל כלל הקפאת הזכירה שבעבר הדוח ת/1. כמו כן שרטטה עת/1 סקיצה המתארת את התרחשות הדברים. לדבריה, עמדה ברחוב בן גוריון במרחק של כ-10 מ' ממעבר חצייה המצוי בצומת הרחובות בן גוריון וזבוטינסקי בר"ג. לדבריה, צפתה ברכב הנאשם כשהוא מגיע מרחוב ז'בוטינסקי ממזרח למעבר ופונה ימינה (צפונה) לרחוב בן גוריון ותוך כדי כך עוקף רכב אחר שהיה אותה עת סמוך למעבר החצייה. עדת התביעה הודתה בהגינותה בחקירה נגדית כי אינה יכולה לראות ממקום עמידתה את המתרחש בחלקו המרוחק יותר של רחוב זבוטינסקי. עם זאת, עמדה עת/1 על טענתה כי ראתה את הנאשם פונה ימינה בצומת.

הנאשם העיד לעצמו במסגרת פרשת ההגנה. לטענתו הוא נסע על רחוב זבוטינסקי והתקרב לצומת האמורה כאשר מטרים ספורים לפני הצומת [**3 מ'** לפי דברי הנאשם בעמ' 2 שו' 3. לאחר מכן שונה המרחק ל- **5 מ'** במענה לשאלת התובע בעמ' 3 שו' 5] עמד רכב תקוע. הנאשם עקף רכב זה ולטענתו לא היה סיפק בידו לשוב לנתיב הימני בשל קוצר המרחק עד הצומת ולכן הוא נאלץ לבצע את הפנייה ימינה לעבר הצומת **במסלול השמאלי**. הנאשם ציין ביחס לרכב שלטענת עת/1 היה לפני מעבר החצייה כי "למיטב זכרוני לא היה רכב על מעבר החצייה" [עמ. 3 שו' 8]. הנאשם הוסיף כי הוא לא היה יכול לתמרן את רכבו כך שהוא יכנס לנתיב הימני בצומת גם אם הרכב שנטען שעמד לפני מעבר החצייה לא היה במקום.

דין והכרעה

עמוד 1

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים הגעתי למסקנה כי יש מקום להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

תקנה 47 (ה)(3) לתקנות התעבורה אוסרת על נהג לעקוף רכב כאשר הוא מתקרב למעבר חצייה ועד שעבר את מקום החצייה.

הנאשם אינו חולק על כך שנכנס לפנייה ימינה בצומת מן ה**נתיב השמאלי** ולא מנתיב הנסיעה הימני. הנאשם תולה מהלך זה בכך שהיה עליו לעקוף רכב תקוע ובשל ממדי רכבו הוא לא היה יכול לשוב ולהיצמד לנתיב הימני ולפנות ימינה בצומת. הנאשם ציין כי **אינו זוכר** אם נכונה גרסת עת/1 בדבר היות רכב עומד לפני מעבר החצייה.

גרסת הנאשם בדבר המרחק מן הצומת בו היה הרכב התקוע השתנתה. פעם - בשאלה לעת/1 - נקב הנאשם במרחק של **3 מ'** ופעם בתשובה בחקירה נגדית נקב במרחק **5 מ'**. הנאשם הודה כי אילו היה רכבו קטן ממדים יחסית הוא לא היה מתקשה בתמרון בחזרה לנתיב הימני לאחר העקיפה. הנאשם לא הביא כל ראיה ביחס לממדי הרכב בו נסע בעת הרלוונטית ולא הניח תשתית לטענה כי לא היה יכול לחזור לנתיב הימני ולבצע ממנו פניה ימינה בשל ממדי הרכב.

עת/1 ציינה **כעובדה** את מקום עמידתו של הרכב לפני מעבר החצייה. גרסה זו לא נסתרה. זאת ועוד: הנאשם ציין בהגינות כי **אינו זוכר** אם היה שם רכב. ודוק: אילו **ניתן היה להניח - לטובת הנאשם** - כי לא היה רכב לפני מעבר החצייה, אזי לפי גרסה כזו אין הסבר סביר לכך שהנאשם לא הצליח לאחר ביצוע העקיפה של הרכב התקוע לצלוח מרחק של 3-5 מטרים, לשוב בחזרה לנתיב הימני וממנו לבצע את הפנייה ימינה. דווקא טענת עת/1 בדבר היות רכב לפני מעבר חצייה מספקת הסבר לחוסר יכולתו של הנאשם לשוב ולהיצמד לימין לאחר ביצוע העקיפה.

לאור כל האמור דומה כי גרסת התביעה קיבלה חיזוק מסוים בגרסתו של הנאשם כמפורט לעיל וממילא גרסה זו לא נסתרה כהוא זה בחקירה נגדית. מנגד, לא עלה בידי הנאשם לבסס ספק סביר נוכח גרסתו המשתנה בדבר המרחקים שהיה עליו לעבור לאחר עקיפת הרכב התקוע ועד הפנייה ימינה ולאחר שלא הביא כל ראיה לכך שממדי רכבו לא אפשרו חזרה לנתיב הימני לאחר ביצוע העקיפה וביצוע הפנייה מנתיב זה. לפיכך, ולאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת המאשימה מושתתת על עדות יחידה, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

ניתנה היום, ד' אדר ב תשע"ד, 06 מרץ 2014, במעמד הצדדים